

Davos: k revizi vlastnických a majetkových práv

- CZ24 News | 26. května 2023

Aspekty životního prostředí, zdraví a bezpečnosti jsou nám nyní předkládány jako zásadní problémy, které budeme muset v nadcházejících desetiletích řešit. Tato témata jsou spektakulárními vyprávěními, produkty „společnosti podívané“ ve smyslu Guy Deborda, někdy založenými na nestoudných lžích, někdy na manipulaci, někdy na přehánění, deformacích nebo chybných interpretacích skutečnosti, které jsou prokládány pravdou, aby rozostřily hranice a zkomplikovaly jakýkoli pokus o rozlišení.

Čas míru skončil. Pokud se mnoho Francouzů cítí demoralizováno, mnozí si neuvědomují skutečné důsledky svých neduhů. Pravda je pro jednou taková, že Emmanuel Macron nám řekl: „Jsme ve válce!“

Mnozí naši spoluobčané dnes v hněvu nevědomky podléhají tomuto dešti narativů, který se na ně valí, a mylně se domnívají, že jsou součástí budoucnosti, kterou by jen náhodné interakce lidské činnosti a vývoje učinily dystopickou.

Ještě horší je, že existují lidé, kteří v odmítání přijmout realitu, oklamáni psychotickým divadlem, jehož jsou nedílnou součástí, označují za konspirátory ty, kteří tvrdí, že to, co zažíváme, není výsledkem náhody, smůly nebo prosté neschopnosti.

Tito kápoové, někdy herci, jindy oběti společnosti podívané, už nezpochybňují neustálý, opakovaný a všemocný charakter těchto vyprávění, která v posledních zhruba deseti letech doslova prošpikovala naše životy, až je ovládla. Jejich negativní, opakující se a globalizující charakter v celoplanetárním měřítku už ani nezpochybňují; úzkost, úzkost nebo strach se staly normami, které se do nich běžně integrovaly.

U těchto obětí převládá emocionální stránka a nemají racionální koncepce ani uvažování. Kolik z nich se nechá podmanit a poslechnout, jednoduše ohromit náhlostí a nepředvídatelností zprávy? Důkazem toho je, že pokud by racionalita byla dominantním principem během krize Covid, nad tímto masovým očkováním těmito přípravky v rámci podmíněného povolení k uvedení na trh by převážil princip předběžné opatrnosti: rizika spojená s injekcí by se měla podstupovat pouze u okrajové části populace, která představuje bezprostřední nebezpečí (tj. u nepatrné menšiny).

Vzhledem ke kolosálnímu počtu očkovaných osob bylo naprosto iracionální riskovat krátkodobé, střednědobé či dlouhodobé životy těchto milionů osob na základě pouhého vztahu důvěry (zkušební fáze ještě neskončily) vůči společnostem, které se však dopouštějí mnohonásobných deliktů a byly mnohokrát odsouzeny!

Nemá však smysl se tím zabývat, protože fakta ukazují, že „konspirátoři“ měli opět pravdu. Vedlejších účinků je mnoho (a to jsme ještě v krátké době), virus se ukázal být mnohem méně smrtelný, než se očekávalo[1], a vakcína byla mnohem méně účinná, než se původně uvádělo. Není to „Conspiracy Watch“, kde se globalistická ideologie transponuje skrze anglicismus přijatý jako název, kdo bude moci zpochybnit má tvrzení. Tento nástroj pořadu, který je nyní podezřelý z toho, že je financován fondem Marianne Marlene Schiappa, také bezostyšně lhal, a to při mnoha příležitostech, o tématech, která měl za úkol „ověřovat fakta“. To je nyní dokonale prokazatelné.

Ačkoli každý narativ je kamenem úrazu, který přináší vlastní soubor nových opatření, daní nebo útoků na základní svobody, faktem zůstává, že jeden cíl zůstává těmto velkým machinacím

globalistického myšlení společný: redefinice vlastnictví, jeho přivlastnění a společenské smlouvy zděděné z osvícenství[2].

V blízké budoucnosti bude otázka vlastnictví ústředním bodem ústavní debaty. Podle Johna Locka patří vlastnictví do vitální sféry a zároveň k němu zavádí otázku práce jako ústředního vztahu, čímž inspiruje ekonomický liberalismus Adama Smithe. Toto pojetí vlastnictví, které vychází z práva na přivlastnění prostřednictvím pracovní hodnoty, následně inspirovalo osvícenské filozofy, a posílilo tak revoluční ideály buržoazie 18. století. Všeobecná deklarace lidských práv ve svém článku 17 považuje toto právo za jedno ze čtyř „přirozených práv“ člověka. Právě o tomto pojetí vlastnictví, nedotknutelného a posvátného práva, kterého nikdo nemůže být zbaven, a o přivlastnění, které s ním souvisí, dnes diskutujeme.

Za fasádou velkolepých vyprávění se skrývá zcela jiná pravda, tentokrát skutečná a účinná: vstoupili jsme do éry skrytého vyvlastňování.

Od rudého komunismu k zelenému neokomunismu

Marx řekl: „Dějiny se neopakují, ale zadržávají.“ Cíl „neokomunismu“ je dnes jiný, protože už nesměřuje k opětovnému přivlastnění kapitálu lidem, ale k jeho úplnému znehodnocení; změnily se i faktory přilnavosti, protože zájem, který na něm bude lid vnímat, už nebude spočívat v jeho zhodnocení, ale v jeho ekologickém přežití (v pravém slova smyslu). Zdraví, ekologie a bezpečnost jsou složkami našeho životního prostředí, všechny s ním interagují, takže působit na tyto páky znamená působit na stabilitu našich interakcí v našem prostředí. Pandemie, globální oteplování, války, útoky a sociální konflikty dnes často destabilizují současnou ekonomickou rovnováhu a přispívají k nastolení tohoto nového paradigmatu.

Davoský projekt má sice daleko ke komunismu v Marxově a Engelsově pojetí, ale přesto kopíruje některé jeho aspekty, počínaje zánikem státu, který se má stát správou věcí. Stát se tak postupně promění v technostrukturu sociálního kreditu a digitálního uzamčení.

Stát, jehož královské funkce se budou stále více vytrácet ve prospěch nadnárodních společností, přičemž jedním z cílů Davosu je nepřiznaný převod vládních pravomocí na tytéž nadnárodní společnosti. Přenos, který se vyznačuje rostoucí propustností mezi politickým světem a světem bezstátních oligarchů, což povede k odloučení národa.

Zánik státu, který měl v tradičním komunismu za následek potlačení společenských tříd, bude mít zde za následek vznik kast. Velký reset může svým způsobem vést pouze k zániku tříd a vzniku kast.

Jacques Attali to vysvětlil velmi dobře: sociální organizace globalizované budoucnosti se bude skládat z kategorie několika milionů pracovníků, kteří se ocitnou mezi kastou „hypernomádů“, luxusních lidí bez státu, kteří budou mít k dispozici všechny prostředky, a kastou „infranomádů“, kočovníků bídy, kteří budou nuceni pravidelně migrovat z ekonomických důvodů.

Mluvíme o kastách, protože každá kategorie se zde stává endogamní. Právě proto, že centrální kategorie dělníků bude náchylná k degradaci na infranomády, bude trvale udržována ve svém stavu. Bude tak udržována v iluzorní naději, že se připojí k luxusním nomádům, a ve skutečné hrůze, že upadne do infranomádství[3]. Tuto Attaliho parafrázi z projevu, v němž rafinovaně mísí lež a pravdu, je třeba číst mezi řádky: konec tříd je neodvolatelným koncem sociálního výtahu.

Mezi tímto společenským projektem a budoucím zásadním zpochybněním vlastnictví (ale také způsobu jeho přivlastnění) existuje přímá souvislost. Více než o modifikaci právního principu se jedná o zásadní filozofický a antropologický převrat. A jestliže dosud zavedené narativy mají nastolit

výše zmíněný „neokomunismus“, jejich hlavním cílem je zcela změnit vztah k přivlastňování majetku. Děje se tak s jediným cílem, a to posílit kastu nadnárodovců udržováním a rozvíjením jejich parazitismu vůči kategorii mediánů.

Velkolepá vyprávění nás učí, abychom už nevlastnili.

Evropa organizuje destrukci své ekonomiky s cílem vybudovat nový hybridní ekonomický systém, neboť je zárodkem autonomního globalismu schopného fungovat v interakci v multipolárním světě. Proto se Evropa bez ohledu na rozměry světových geopolitických struktur hodlá v případě hypotetického oslabení multipolarismu, neboť současná geopolitická dynamika působí univerzalistickým globalistickým frakcím (v nichž je zakotvena bruselská ideologie) stále větší potíže, postavit jako neustále fungující odrazový můstek, který je nezbytným předpokladem pro vznik světového vládnutí. Evropa usiluje o to, aby se stala „ukázkovou“ součástí světa univerzalistického a bezstátního ideologického globalismu, který tak dobře symbolizuje Otevřená společnost George Sorose.

Nový ekonomický model, který se Davos snaží zavést, je hybridní i v mnoha dalších ohledech. Ze sociologického hlediska zdůrazňuje individualismus, aby podpořil kolektivistickou vizi naší společnosti.

Využívá také všech aktivních menšin a komunitarismů, aby se omluvil ze společného života, stejně jako využije základních obav, egoismu, pudu sebezáchovy a nastolí sociální distanci, aby si mohl zároveň nárokovat právě tuto soudržnost „všichni chrání“!

Odlidštění vztahů... Ale v kolektivním zájmu. Podle podobné logiky tento systém neváhá učinit z vás, drobných soukromých osob, viníky globálního oteplování a ve jménu záchrany lidského druhu vám přidá daně nebo zvýší ceny za různou spotřebu.

Tento „neokolektivismus“ založený na fragmentaci individualismů nás vede ke společenskému vyhlazování, které by nás díky konvergenci všech narativů, jež navrhuje, mělo dovést k této nové ekonomicko-technokratické éře, která ukončí demokracii. Neokolektivismus“, který je více než nutným předpokladem nadcházejícího „neokomunismu“, je třeba považovat především za samotnou podstatu našeho vyvlastnění.

Proto jsou vyprávění, kterým jsme vystaveni jedno po druhém, rozsáhlými podniky vyvlastňovacího výcviku. Jsou to makabrozní choreografie, které nutí mysli, jež jsou každá jiná, aby se pohybovaly v souladu, jako by ritualizovaly své organizované vyvlastnění.

Vlastnictví těla jako přirozené právo

Jde o historicky závažný a hluboký otřes. Jestliže nás bezpečnostní přístup postupně přivedl k tomu, že jsme se vzdali své intimní sféry, svého soukromého života, zdravotní přístup nás naučil vzdát se i ostatních základních svobod. Ještě závažnější je, že implicitně změnil náš vztah k vlastnictví lidského těla.

Ta byla dosud založena na elementárním principu přirozeného práva, který podporoval mimo jiné Locke a který je dnes všeobecně přijímán, jak to potvrzuje Deklarace práv člověka a občana: člověk je vlastníkem svého těla a mysli.

Použití nátlaku k vynucení injekčního podání přípravku v rámci podmíněného povolení k uvedení na trh od velkého počtu původně odolných jedinců bez jakékoliv zpětné vazby však otevřelo nové pole možností: nyní je možné se zmocnit k odmítnutí práva nakládat se svým tělem podle vlastního

uvážení, pokud existuje vyšší kolektivní imperativ.

Neokolektivismus se stává nejen hrobařem vlastnictví, ale také hrobařem přirozeného práva. Nadřazenost toho, co nám ukládá lidské subjektivní právo, nad tím, co nám náleží od přírody, je výsledkem výchovy, neboť je založena na principu příkazu volbou. Volby, která je ve skutečnosti iluzorní, neboť má podobu podřízení nebo sankce (výměna společenského života a práva vykonávat své povolání výměnou za očkování). A právě maskováním tohoto vydírání za volbu se někteří státníci v současnosti zbavují odpovědnosti tváří v tvář škodlivým účinkům vakcíny na oběti.

Přivlastnění si genderové identity, podmiňující převahu pozitivního práva

Neokolektivismus je koncept, který funguje na základě psychotického mechanismu, jenž odpojuje jedince od referenčních bodů, které ho ukotvují v realitě. De facto je zpochybněna biologická realita našich těl, která se projevuje v diferenciaci pohlaví. Transgenderová ideologie, která je čistým produktem neokolektivismu a transcendence absolutního rovnostářského ideálu, je psychickým podmíněním, které proměňuje náš vztah k přivlastňování identity.

Jestliže jsem si včera přivlastnil vlastnost své pohlavní identity, protože byla výsledkem univerzálního, absolutního pravidla, odvozeného z přírody a odpovídajícího biologické realitě, zítra si tuto vlastnost přivlastním, protože je výsledkem iluzorní, subjektivní volby, a proto je charakterizována a legitimizována zcela nehmotným způsobem (k materializaci této volby, a tedy k její reálné konkretizaci, bude nutné využít chirurgické zákroky a příchesky).

Za touto zásadní změnou ve vztahu k přivlastňování majetku, genderové identitě, se skrývá „psyop“, jehož cílem je způsobit zásadní antropologický převrat v našem vnímání práva. Je snadné si představit, že budeme mít tendenci přenést náš subjektivní vztah k přivlastnění identity na vztah k přivlastnění majetku v nejširším slova smyslu, což by opět znamenalo smrtelný úder pro přirozené právo na vlastnictví.

Davoský neokomunismus, jak ho nazývám, zítra ponechá prostor pouze pozitivnímu právu. Jinými slovy, nic nebude absolutní ani neodvolatelné a vše se stane plodem lidské a subjektivní interpretace.

Odcizení našich těl a narušení způsobu přivlastňování naší genderové identity by mělo zároveň vést k otevření nových a stále lukrativnějších trhů.

Zelený neokomunismus aneb vyvlastňování prostřednictvím ekologie

Totéž bude platit v oblasti životního prostředí, kde by nás narativ měl vést k vyvlastnění dostupných přírodních zdrojů a k urychlenému převodu našeho bohatství do rukou velkých nadnárodních korporací. Vlastnit vlastní zeleninovou zahrádku, zalévat vlastní plantáže nebo chovat vlastní slepice (což je ekologický nesmysl) tak bude stále složitější a regulovanější. Voda je předmětem připravované finanční spekulace. Bude zítra na řadě vzduch?

Globální oteplování je také hnací silou „zeleného neokomunismu“. Je to také způsob, jak přehodnotit bydlení a vztah k vlastnictví půdy. V blízké budoucnosti bude přístup k nemovitostem omezen a novou normou se stane spolunájem. Španělsko usiluje o to, aby se do roku 2050 rozšířilo kolektivní bydlení. Francie již následuje tento příklad. Neoznačila Emmanuelle Wargonová v roce 2021

individuální domy za „ekologický, ekonomický a sociální nesmysl“?

Kromě toho je pojem vlastnictví vystaven paralelní konkurenci pronájmu. Principy pronájmu a dlouhodobého pronájmu se tak spíše prosazují, zejména prostřednictvím automobilového průmyslu (pronájem elektromobilů a jejich baterií). Všeho zbavený pracovník v mezipatře, propíchnutý od narození do smrti a pod neustálým krvácením, bude brzy asimilován pouze na zdroj.

Více než všeobecné vyvlastnění, dlouho plánovaný přesun bohatství

Tento katastrofální osud se však netýká „nadlidí“, kteří jsou skutečnými příjemci a zároveň dirigenti tohoto velkého podniku plundrování. Tady je to, co nám říká INSEE: od roku 1980 do současnosti přešlo ve Francii 10 % přidané hodnoty z práce na kapitál. Podíl připadající na námezdní pracovníky se snížil ze 75 % na 65 %, což je deset procentních bodů, které představují 250 miliard eur. Zatímco v roce 1980 pracoval zaměstnanec v průměru 9 dní, aby mohl financovat dividendy svých akcionářů, nyní pracuje o 45 dní déle[4]. Korunovace způsobila prudký nárůst jmění technologických lídrů, například jmění Elona Muska se v tomto období zvýšilo o 285 %. Dnes žijeme v zemi, která nahromadila téměř 3 biliony veřejného dluhu. Tato dluhová politika, která byla řízena Giscardovým-Pompidouovým-Rothschildovým zákonem z 3. ledna 1973 a udržována Lisabonskou smlouvou, má za cíl zotročit národ tím, že ho čistě a jednoduše připraví o jeho suverenitu.

Politiků, kteří se staví proti zdravotním nebo ekologickým narativům, stejně jako proti wokismu, je málo a jen zřídka zapadají do globalistické ideologie. Často zauímají spíše nacionalistický profil v souladu s multipolárními geopolitickými vztahy, které jsou v konečném důsledku příznivější pro kulturní rozmanitost a výměnu než kolektivistické uhlazení, o něž usiluje globalismus a jeho odrazový můstek, Evropská unie. Skutečnou výzvou je volba mezi životem v multipolárním světě, který je vyvážen pluralitou politických ideologií, jež jej tvoří (a z toho plynoucím rizikem neustálého napětí), a globalistickým světem s jedinou vládou, která je úložištěm ideologického monopolu, ve skutečnosti falešně nakloněného ochraně demokracie. Existuje mnoho globalistických frakcí, které svým způsobem soupeří o globální hegemonii. Dnes jsme konfrontováni se složitým střetem globalismů, z něhož máme stále možnost se vymanit.

Abychom toho dosáhli, musíme bojovat za zachování silné identity kulturních specifíků, která nám umožní sebeurčení. Francie se musí znovu stát výjimečným sociálním státem, kterým kdysi byla a který jí zajistil tak výlučné postavení ve světě. Pokud se nechceme stát otroky velkých technokratických mocností a mezinárodních financí, je jediným možným východiskem znovuzískání naší národní suverenity. Lidé si musí vzít zpět to, co jim právem náleží! Naše základní práva jsou stále ještě vyryta do mramoru naší ústavy, takže jednejme, než bude pozdě!

POZNÁMKY K TEXTU:

1. <https://www.doctissimo.fr/...>
2. Ve Společenské smlouvě Rousseau uvádí, že dobré společenské uspořádání je založeno na smlouvě zaručující rovnost a svobodu občanů. Tento pakt je uzavřen mezi všemi účastníky, tj. všemi občany.
3. <https://www.youtube.com/watch?v=cklHX5gvF6A>
4. <https://linsoumission.fr/2023/04/24/casse-travail-capital-250-milliards/>

François Dubois je bývalý příslušník Gendarmerie Nationale, soudní policista, instruktor a školitel v četnických školách. Ve své knize „Alice au Pays de Lucifer“ vydané nakladatelstvím KA'édicions analyzuje filozofický a teologický rozměr Alenčiny epické cesty a přináší skutečnou pitvu

podobností, s nimiž se setká, a zároveň odhaluje mechanismy převrácení hodnot, které ohrožují naši společnost.

AUTOR: François Dubois

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news